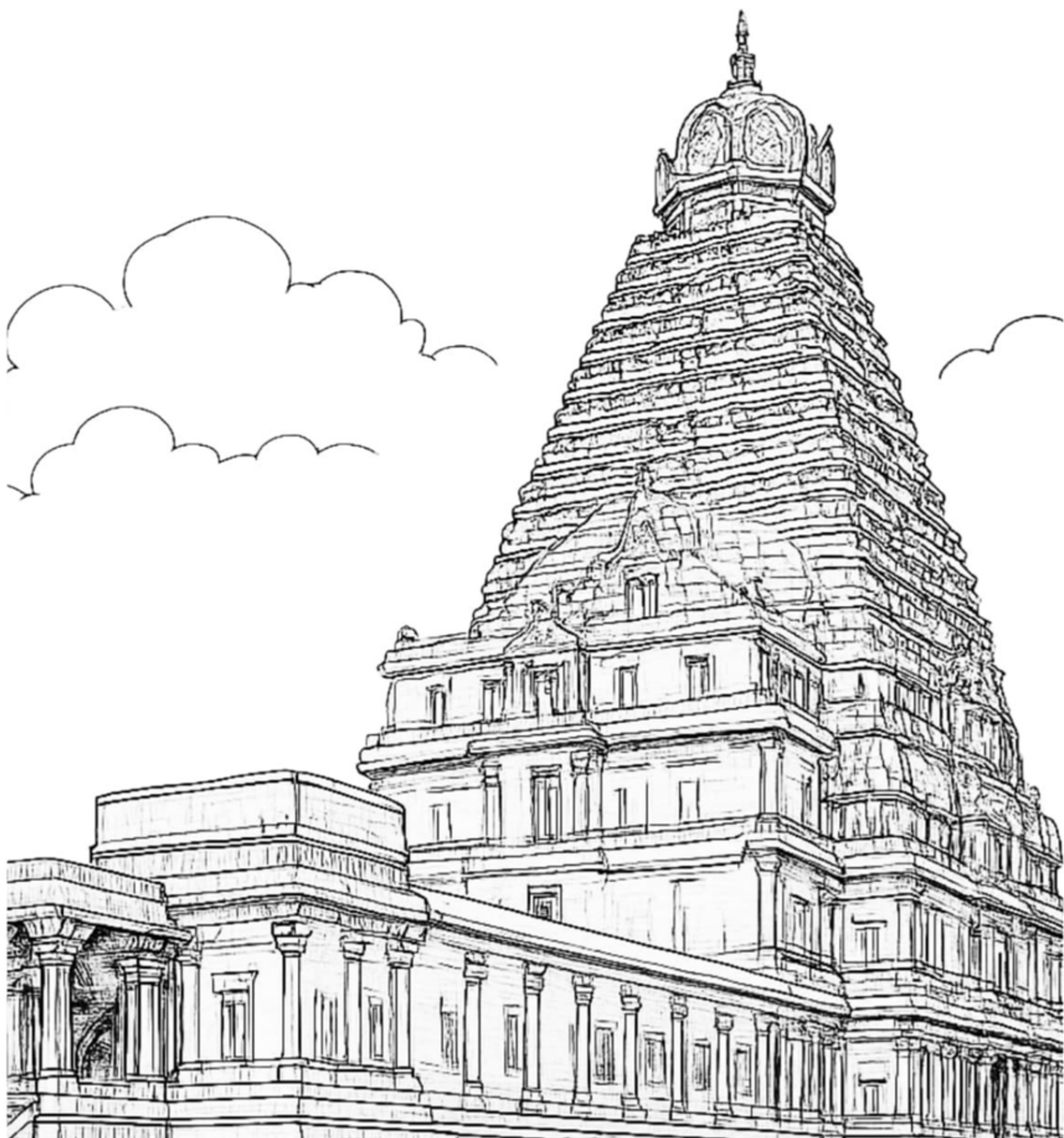
காலத்தில் கதவு

இரண்டாம் வாசல்

பா.ச.கௌதம் ராஜா

காலத்தின் கதவு திறக்கும் பொழுது நீ மீண்டும் காண்பாய் மறைந்த பேரரசை

காலத்தின் கதவுகள் – பாகம் 2: இரண்டாம் வாசல்

உள்ளமைப்பு (அமைப்பு பட்டியல்)

முன்னுரை

**காலம் ஒரு கதவாக இருக்கிறது.
அதைத் திறக்க விரும்பும் மனங்கள் சிலருக்கு மட்டுமே பிறக்கின்றன.
அந்த விருப்பம் ஆனந்தின் நெஞ்சில் ஒரு கனவாய் ஆரம்பித்தது.**

**பாகம் 1ல் உணர்வுகள் எழுந்தன.
காதலின் வடிவில் கனவுகள் மலர்ந்தன.
ஆனால் அதற்குப் பின்னால் இருந்தது ஒரு மறைந்த உண்மை.**

**பாகம் 2 – இரண்டாம் வாசல்,
அந்த மறைக்கப்பட்ட வரலாற்றைத் தேடும் பயணம்.
மூன்று ஆன்மாக்கள்**

**ஆனந்த், தசமுகன், அரிமா
அவர்கள் கடந்த காலத்தின் கதவுகளைக் களையிறங்கிப் பார்கிறார்கள்.**

**போர்க்களங்கள், வஞ்சக அரசியல்,
மறைந்த வீரர்கள், மறக்கப்பட்ட சாம்ராஜ்யங்கள்...
இவை எல்லாம் மறுபடியும் அவர்களை அழைக்கின்றன.**

**இந்த பயணம் உண்மையை மீட்டெடுக்கும் சத்தியப் பாதை.
கதை சுழல்கிறது...
அதை உணர முடியாதவர்கள் பின்னால் தள்ளப்படுகிறார்கள்.**

**புரியாமல் போனது வரலாறா?
அல்லது புரியவைக்க யாரும் துணிந்ததில்லையா?**

**இந்த இரண்டாம் வாசல் மூடப்படும்போது,
அவர்கள் திரும்பி வருகிறார்கள்.
மூன்றாம் வாசலுக்காக...**

**போருக்கு தயாராக.
உண்மைக்கு துணையாக.**

(இக்கதையில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் சம்பவங்கள் அனைத்தும் கற்பனையே)

**கதை ஆசிரியர்
கௌதம் ராஜா**

அத்தியாயம் 1

"அமைதி என்பது ஒரு இடைவேளை"

காலப்பயணத்தின் பின்னணியில் ஒரு புதிய வாழ்க்கை அமைந்தது.
முடிவில்லாத மர்மங்கள் கடந்துபோனது போல...
இப்போது ஒரு செம்மையான காலை.

தஞ்சாவூரின் பக்கத்து கிராமம்.
நெல் வயல்கள், பஞ்சு மேடைகள், பசுமை சூழ்ந்த வீடு.
அந்த வீட்டின் முற்றத்தில் சிறு பச்சை மாடம்...
மயூரி ஒரு பாட்டிப் பாட்டை மென்மையாகப் பாடுகிறாள்.

பக்கத்தில், ஆனந்த் கதிரவன் ஒளியில் அவளையும் தனது குழந்தையையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.
குழந்தையின் பெயர்... இன்னும் கூறப்படவில்லை.
ஆனால் அதன் சிரிப்பில் ஒரு வரலாறு ஒளிந்து கிடந்தது.

"அவன் எப்போவும் சிரிக்கிறான்," என்றான் ஆனந்த்,
"நம் வாழ்க்கையில வந்த எல்லா சுழற்சியையும் மறந்த மாதிரி."

மயூரி மெதுவாக சிரித்தாள்.
"ஒரு குழந்தை வந்ததால்தான்... நம்ம வாழ்க்கைக்கும் ஒரு புது வாசல் திறந்த மாதிரி."

பக்கத்து மரத்தில் ஒரு வண்டுபுழு மெதுவாக மேலேறிக் கொண்டிருந்தது.
காலம் போனது போல் தோன்றியது... ஆனால் அதை மறக்க முடியாதது.

ஆனந்த் குழந்தையை தூக்கி பிடித்தான்.
அவன் கண்களில் அமைதி.
மயூரியின் கண்களில் நம்பிக்கை.

அந்த நாளில்
காலமும், காதலும், கருப்பையும் ஒன்றாயின.

அத்தியாயம் 2
“தசமுகனின் தடங்கள்”

காலம் மெதுவாக நகர்ந்தது.
தசமுகன் அவனே ஆனந்தன் மயூரியின் குழந்தை.
வளர்ந்தான். வீரராக. அமைதியோட.

மணல் மேடையில் காலை காற்று மெல்ல வீசியது.
அரிமா, ஒரு மௌன குரு.
முன்னாடியே தன்னுடைய பார்வையால்
எல்லாவற்றையும் சொல்கிறவன்.

அவன் கையில் ஈட்டி.
தசமுகன் கையில் மரக்குச்சி.
முழு உடலும் ஒரே ஓசையில்லா சுழற்சி.

“வீரம் எனப்படுவது ஓசை இல்லாத அதிர்வாக இருக்க வேண்டும்,”
அரிமா சொன்னார்.
தசமுகன் புரியாமாலும் பயிற்சியில்
தீவிரமாயிருந்தான்.

மயூரி எப்போதும் தொலைவிலிருந்து அவர்களைக் கவனிக்கிறாள்.
அவளுக்குள் ஒரு நினைவுச் சாயல்...
அந்தப் பெயர்... “அரிமா”... ஏற்கனவே கனவில் கேட்டதா?

அவன் யார்? எங்கே இருந்து வந்தார்?
தசமுகனிடம் அவர் காட்டும் அன்பு, அதே நேரத்தில் கடுமை.

தசமுகன் மரக்குச்சி வீச்சில் வான் காற்றை பிளந்தான்.
அரிமா, தலைக்குனிந்தார்... சிரிப்போ, அதிர்ச்சியோ
தெரியாத முகத்துடன்.

“உன்னோட பாதை ஆரம்பித்துடுச்சு,”
அவர் சொன்னதும், வானத்தில் ஒரு கழுகு மேலேறியது.

மயூரியின் உள்ளம் பதறியது.
அவளுக்குத் தெரியாம அவள் கையை சன்னமா
பிடித்துக்கொண்டாள்.

“இவனோட கதை...
நம்மதைவிட பெருசா இருக்க போகுது...”

அத்தியாயம் 3
"மூடிய வாசல்"

அந்த நாள் மாலை.
கற்றாழையின் அடியில் நடுநிலை வெப்பம்.
தசமுகன், பயிற்சிக்குப் பின் சற்று ஓய்வு.

அரிமா அவரை நோக்கி,
"கீழ்பட்ட குன்றுக்கு போய் வா. ஒரு சதுரம் கண்டு பிடி..."
என்றார்.

தசா நெடுநடையாக நடந்தான்.
வயலுக்கு அப்பால் ஒரு பழைய கல்.

அதன் மேல் மரத்தோடு கலந்து பதிக்கப்பட்ட வடிவங்கள்.
அவன் கை வைத்ததும்... ஒரு ஒலி.
பளிச் என ஒளிர்ந்த கல்லில் ஒரு சின்னம்!

அவன் கண்கள் பெரிதானது.
அரிமா தூரத்தில் இருந்து பார்த்தபடி நின்றார்.

"உனக்குள் ஒரு வாசல் திறக்க ஆரம்பிச்சுடுச்சு..."
அவரது குரல் நெஞ்சுக்குள்ள ஊடுருவியது.

தசா மேலாக அங்குள்ள வடிவங்களை தடவினான்.
அவைகள் பேசும் மொழி இல்லை...
ஆனா உள்ளத்தை குழப்பும் எச்சம்.

அரிமா மெதுவாக நடந்தார்.
"இது நீயே முடிக்க வேண்டிய பாதை."

தசமுகன், அந்தக் கல்லை இன்னும் ஒருமுறை தொட்ந்தான்.
அவன் உள்ளத்தில் அசைவற்ற வலிமை.

மயூரி தூரத்தில், அந்த ஓசையை கேட்டாள்.
"அவன் பாதை... இப்போ தான் ஆரம்பிக்குது..."
அவள் கண்ணில் ஒரு முத்தம் விரிந்தது.

அத்தியாயம் 4
"குருவின் கதை"

மாலை நேர காற்று.
தசமுகன் தனிமையில் அமர்ந்திருந்தான்.
காலை கண்ட கல் சின்னம் மனதில் ஓரமாய் நிழலாக இருந்தது.

அரிமா அருகில் வந்தார்.
அவரது கண்கள் எப்போதும் போல் அமைதியான தீயைப் போல.

"உனக்கு ஏதோ சிதறலா இருக்கு,"
என்றார்.
தசா தலை குனிந்தான்.
அரிமா மெதுவாக சொன்னார்,
"நான் ஒருகாலத்தில் ஒரு போர்க்களத்தில் விழுந்தவன்.
மழையில் மூழ்கிய மண்...
யானைகளின் ஊர்தி, குதிரைகளின் அதிர்ச்சி."
தசா மூச்சுவிட்டான்.
அரிமா தொடர்ந்தார்:
"அந்தப் போரில் ஒரு சிறுவன் மட்டும்...
தன்னுடைய உயிரைப் போனாலும்
ஒரு வாசலை காத்தான்."
தசா நிமிர்ந்து பார்த்தான்.
"அந்த சிறுவன்...?"
"அவன் பெயர் யாருக்கும் தெரியாது.
ஆனா அவன் எண்ணம்
'நாளை வேறு யாராவது வாசலைத் திறக்கணும்'
என்பதுதான்."
அரிமா எழுந்தார்.
தசாவின் தோளில் கை வைத்தார்.
"நீ அவனைப் போன்றவன்.
ஆனா, அந்த வாசல்... உனக்குள்ளேதான்."
தசமுகன் கண்கள் அமைதியடைந்தன.
மயூரி வீடில் ஒரு பழைய புகைப்படத்தை பார்த்தாள் –
அதில் அரிமா, சிறுவயதில்... அந்த சிறுவனே போல.
தசா மேலாக அங்குள்ள வடிவங்களை தடவினான்.
அவைகள் பேசும் மொழி இல்லை...
ஆனா உள்ளத்தை குழப்பும் எச்சம்.

அத்தியாயம் 5
“நிழல் கதவின் அந்தப்புரம்”

அந்த இரவு, தசமுகனுக்கு தூக்கம் வந்ததே இல்லை.
குறுக்கு நேரங்களாய் அவன் விழித்துக் கொண்டிருந்தான்.
மயூரி வாசலில் நின்று பார்த்தாள் –
அவனது கண்கள் மூடப்பட்டிருந்தாலும்... உடம்பு ஓசையில்லாமல் நெதிழ்ந்தது.

அவனது கனவு ஆரம்பமானது...
அந்த கல் சின்னமே அவனை இழுத்துக்கொண்டது.

வெறுமையான நிலம்,
வெண்மையான இடம்.
அங்கே ஓர் நிழல் — பத்து தலைகளுடன் ஒரு உருவம்.
அவன் அருகில் வந்தான்...
ஆனால் முகம் தெரியவில்லை.

“என்னால் முடிந்தது இல்லை.
உனால் முடியும்...
என் பெயர் நீ தான்.”

தசா பயந்தான்...
"நீ யாரு?"

அந்த நிழல் ஒலி இல்லாமல் தொலைந்தது.
அந்த இடத்தில் ஒரு கோப்பை – பதிக்கப்பட்ட சின்னத்தோடு.
அவன் தொடவேண்டும் என்ற சுவாரசியம்...

அவன் விரலால் தொட்டதும், சத்தம்.

தசா விழித்தான்.

மயூரி அருகில் நின்றாள்,
“தசா... உன் கையில... இதை பாரு!”

அவன் கை விரல்களில் பழைய சின்னம் ஒன்று பதிந்திருந்தது.
அது கல் சின்னத்தோடா?
இல்லை... அது அவனுக்குள் மூடிய ஒரு கதவா?

அரிமா தூரத்தில் நின்று பார்த்தார்.
அவர் மனதிலே சொற்கள்:

“அவன் ஆரம்பிச்சான்...
நிஜத்தில் இருந்து மேலான பயணத்தை.”

அத்தியாயம் 6
"மூன்று நிழல்களுக்கு ஒரு வாசல்"

அந்த நாள் வானம் ஒரு விதமான சுழற்சியில் இருந்தது.
மூன்று இடங்கள், மூன்று கண்கள்...
ஒரே நேரத்தில் திறந்தன.

தஞ்சாவூர் – ஆனந்த் ஓர் பழைய பெட்டியில் கை வைக்கிறான்.
அந்த ஓலைச்சுவடி, பல வருடங்களாக அமைதியாய் இருந்தது.
இன்று... அது ஒளிர்ந்தது.

"இரண்டாம் வாசல் திறக்கப்படுகிறது...
உன் பயணம் மீண்டும் தேவைப்படுகிறது."

அவன் சற்று நிசப்தமான கண்களில் மயூரியைப் பார்த்தான்.
"இது திரும்ப வந்திருச்சு..."

வயல் அருகே – தசமுகன், கனவின் தாக்கத்திலிருந்து மீண்டு வரும்போதே,
தன் உள்ளத்தில் ஒலி கேட்கிறான்.

"தசமுகா... நீ இல்லாமல் கதவம் திறக்க முடியாது."

அவன் கையைப் பார்ப்பான் –
சின்னம், மெதுவாக வெளிச்சமடைகிறது.

அரிமா, ஒரு குன்றின் மீது தவம் செய்தபடி,
அவன் கண்கள் தானாகவே திறக்கின்றன.
வெண்மையான ஒளி அவனை சூழ்ந்தது.

"மறக்க முடியாத கற்பனையின் போர் மீண்டும் வருகிறது."

அவன் பார்வை வானத்தை நோக்குகிறது.
மெதுவாக அவன் சொல்கிறார்:

"அழைப்பு வந்தாச்சு.
வாசல் மூடலாது."

மீண்டும்...

விண்வெளியில் ஒரு முதிர்ந்த வாசல் நிழலாய் தோன்றியது.

அவர்கள் மூவருக்கும் அது தெரிகிறது...
ஆனாலும் அது ஒவ்வொருவருக்கும் வேறுவிதமாக.

அத்தியாயம் 7
“ஒட்டுமொத்த சந்திப்பு”

விண்மீன்கள் பிழிந்து வெளியேறும்படி வானம் கலங்கியது.
முப்புறமும் ஒளி வட்டமாக சுழன்றது.
மண் அதிர்ந்தது... காலம் நகர்ந்தது...
வாசல் திறந்தது.

அந்த புள்ளியில் மூன்று நிழல்கள்.
மூன்று காலங்கள்.
ஒரே நேரம்... ஒரே பரிமாணம்.

ஆனந்த், எதையுமே புரியாம ஒரு வெறுமையான பச்சை நிலத்தில் விழிகிறான்.
அவனை சுற்றி மழைக்காற்று போல மர்மம்.
அவன் எழுந்து நடந்தான்.

தூரத்தில் ஒரு நிழல்
கை வீச்சு, நகர்வில் துல்லியம்...
அரிமா.
அவன் காலடி ஒலியில் ஒரு தேன் சத்தம்.
அவன் திரும்பினார்.
"நீயா?" என்றார் அரிமா.
ஆனந்த் சிரித்தான்.
“நீங்க தான்... அவங்க சொன்ன குரு.”

அரிமா சிரிக்கவில்லை.
“இது நேரம் இல்ல. இது எண்ணத்தின் வடிவம்.”

அந்த இருவரும் நோக்கி நடந்தபோது,
வெண்மை ஒளி கிழித்து... ஒரு சிறுவன் விழுந்தான்.

அவன் எழுந்தான்.
தசமுகன்.
கண் கொட்டாமல் இருவரையும் பார்த்தான்.

“நீ...?”
“நான்...”
“நமக்கு இது நடந்திருக்கு போல,”
தசமுகன் மெதுவாக சொன்னான்.

அவனது விரலில் சின்னம்.
அதே சின்னம்... ஆனந்திற்கும்.
அதே சின்னம்... அரிமாவின் தோள்பட்டையிலும்.

மூணு பேரும் ஒரே நேரத்தில் அதையே புரிந்து கொண்டார்கள் –
இது ஒரு வரலாற்று வாசல் அல்ல...
இது நினைவுகளால் கட்டப்பட்ட நிஜம்.

“நம்ம மூவரையும் இதே வாசல் ஏன் இழுத்தது?”
ஆனந்த் கேட்டான்.

அரிமா:

"முந்தைய காலத்தில ஒரு பிழை நடந்து விட்டது.
அது சரியானதா தவறா தெரியாது.
ஆனா அதை திருத்த வேண்டியவர்கள் நீங்கள் இருவரும்."

தசமுகன்:

“அதுக்கு நாம மூணும் தான் வேணுமா?”

அரிமா மெதுவாக நிமிர்ந்தார்.
அவனது கண்கள் காட்டின் செம்மையான மூலக்குரி போல நசுங்கியது.

“வாசல் மூன்றாவதாக மாறும் முன்னால்...
இந்த மூணு காலங்களும் ஒன்றாக இணையணும்.”

அந்த இடத்தில்...
மண்ணின் அடியில் ஒரு போர்க்கள சத்தம்.
ஒரு அரங்கம் போல பதினாறாம் நூற்றாண்டு...
மறைந்திருந்ததொரு அழைப்பு... வெளிப்பட்டது.

மூணும் எதற்காக வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை உணராத நிலையில்,
ஒரே நிலத்தில், ஒரே போர்...
ஒரே பாதையில் மூவரும் ஒட்டுக்களாக நின்றார்கள்

அத்தியாயம் 8
"பொன்னியின் நிழலில்"

மண்ணில் காலடி விழுந்த ஒலி
மூன்று திசையிலும் கேட்டது.
மூன்று காலங்கள் ஒட்டிய தருணம்.
மூன்று உயிர்களுக்குள் ஒரே காற்று.

அரிமா நிமிர்ந்தார் வாளில்லாமல் போராளி போல.
தசமுகன், கண்களால் காணும் பூமியின் ஈரப்பதத்தை உணர்ந்தான்.
ஆனந்த் மட்டும் மௌனமான பார்வையோடு...
வானத்தையே பார்த்தான்.

இடம். கிழக்கு தஞ்சாவூர்.
பழைய பூத்திகோட்டை கோயிலருகே, பளபளக்கும் சூரியக் கதிர்கள்.
அந்த இடம் காணாத கண்ணுக்கும் அறிந்ததாக தோன்றியது.

"இது எங்க?"
தசா கேட்டான்,
அரிமா சுவற்றில் பதிக்கப்பட்ட வரலாறை விரலால் தொடுகிறார்.
"இது பழைய சோழ பீடபூமி."
"போர்க்களம் கூட..."

அந்தக் கோயிலின் ஓரத்திலிருந்து
வீரப்பதக்கத்துடன் ஒரு குதிரை பேரணி வந்து சேர்கிறது.
அதன் நடுவில் — மெல்லிய பழங்கால ஆடையுடன் ஒரு மன்னன்.
தலைமேல் சேணாதிபதி கிரீடம்,
வாயின் குறுக்கே ஒரு இளஞ்சிவப்பு மின்னல்.

ராஜாதேவன் சோழன் –
தஞ்சைப் பெரியகோயிலுக்கு முன்பிருந்த ராஜராஜனின் பூர்வ வரிசை.

"நீங்கள் யார்?"
அவரது வாக்கு உருமெடுத்தது.
ஆனந்த் முன்னேறி பேசுவதைத் தவிர்த்தார்.
அரிமா மட்டும், வணக்கம் கூர்ந்தார்.

அந்த நேரத்தில் ஒரு பிளவெழுந்த வானொலி.
விரைந்து நுழைந்தவர் – திருநாளிசார் சிவபாத முனிவர்.
சிவனடியார், வயதைக் காட்டாத கண்ணோட்டம்.
கையில் திருவாசக ஓலை, உதட்டில் சிவ நாமம்.

“நீங்கள் எதற்காக இங்கே வந்தீர்கள் என்பது
உங்களுக்கு இன்னும் புரியாது.”
அவரது குரல் தெளிவாக ஒலித்தது.

மூணும் ஒரே நேரத்தில் அவரை நோக்கினர்.

“நீங்கள் மூவரும்…
ஓர் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னே
இதே மண்ணில் நடந்த ஒரு வீர வாழ்க்கையின் தொடர்ச்சிதான்.”

மழை முன்னிலை காற்று வீசியது.
அந்த காற்றில் மூவருக்கும்
அறிமுகமில்லாத சதுரங்க சாயல்கள் தோன்றின.

“ஆனந்தா…
நீ மன்னர் பாரிவர்மன்.
தசமுகா…
நீ அவரது மகன் இளவரசர் வேந்தன்அருள்.
அரிமா…
நீ படைத் தளபதி வீரணியன்.”

அவர்கள் மூவரும் நிலை குலைந்த நிலத்தில் நின்றனர்.
மயக்கமா… நினைவா… தோன்ற முடியாத உணர்வில்…

முனிவர் சொன்னார்:

> “இன்னும் மூவர் உங்களை எதிர்பார்க்கின்றனர் –
புலிகேசி களமன்னன், முத்தையா ஆலியர், செல்வநாதன் வள்ளலார்.
உங்கள் சக போர் தளபதிகள்!”

அந்தக் கோயில் மூலவாசலில் இருந்த நந்தி சிலை…
ஒரே நேரத்தில் ஒளிர்ந்தது.

“இது நேரம் அல்ல…
இது நெஞ்சம்,”
முனிவர் மெல்ல சொல்லினார்

அத்தியாயம் 9
மறைந்துவைத்த வரலாறு

முனிவரின் வார்த்தைகள்
மூவரின் உள்ளத்தையே கலங்கச் செய்தன.
பார்வை வெறுமையாக இருந்தாலும்...
அவர்கள் உள்ளம் ஓர் காலத்தை நினைவு கூர்ந்தது.
திருநாளிசார் முனிவர் மெதுவாக சொன்னார்,
"நீங்கள் மூவரும் ஒரு காலத்தில்
சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் பரப்பை நிலைநாட்டியவர்கள்."
அவர்கள் மூவரும் ஒரு நிமிடத்திற்கு
ஒரே உணர்வில் சற்றே ஆழ்ந்தார்கள்.
[சோழ சாம்ராஜ்யம் – கி.பி. 975]

பாரிவர்மன் சோழர்,
மிகுந்த போர்க்கள அனுபவமும்,
அறிந்தும் அறியாமலும் நிறைந்த அரசனாக இருந்தார்.
அவனது பக்கம் –
இளவரசர் வேந்தன்அருள்,
துணிவும் விவேகமும் சேர்ந்த இளம் தெளிவு.
அவர்களுக்குப் பக்கம் –
வீரணியன் என்ற தளபதி,
படையையும், புகழையும் ஒரே நேரத்தில் கூட்டிய வீரன்.
ஆனால், அந்த பேரரசின்
உண்மையான நிறைவை கட்டியெடுத்த மூவரும்:
இளவேந்தன், நலமொழித் தேவர், வேல்முரசு
மூன்று தூண்கள் – மூவுலக வெற்றிக்கு

1. இளவேந்தன்
சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் முன்னணி யுத்தத் தளபதி
குதிரைப் படை, முன்னணி வீரர்கள், அடிக்கடி முன்னிலைப் போர்களை நடத்தும் ஒழுங்கு
எதிலும் நேர்மை, போரிலும் நெறி

2. நலமொழித் தேவர்
நிதி, பொருள், தற்காப்பு நிர்வாகம் மற்றும் போர் திட்டமிடல்
பசுமை வளங்களையும், ஆயுதங்களை நியமிப்பதையும்
ஒழுங்குபடுத்தும் நிபுணர்
போருக்குள் திசையை மாற்றக்கூடிய திட்ட ஆலோசகர்

3. வேல்முரசு
உளவுத்துறை, எதிரிகளின் நடவடிக்கைகள் கண்காணிப்பு, சதி தடுப்பு
அவனது அமைதியான முகம் – ஆழமான உணர்வின் அலை
அவனது தகவல்களின் மீது தான் சோழ அரண்மனை நம்பிக்கை வைத்தது

[பகைவனின் நிழல்]

அந்த ஆண்டு...
தெற்கு எல்லைகள் பதறியன.
சேரர்கள், பாண்டியர்கள் சூழ்ச்சி பண்ணினார்கள்.

அந்த வேளையில்,
அரண்மனைக்குள் ஒருவன் இருளாக நுழைந்தான்.
ஒரு பகுதி தாக்கப்பட்டதும்,
அவசர ஆலோசனை கூட்டம் கூடியது.

சந்தேகம் உருவானது
அந்த ஆளும் குழுவில் யாராவது விஷமியாக
இருந்திருக்கலாமா?

மன்னர் பாரிவர்மன்,
எதையும் துணிந்து தீர்ப்பவர்.
ஆனால், இந்த முறை மட்டும்,
சந்தேகத்தின் சுமை கொஞ்சம் வலிக்க துவங்கியது.

[முனிவரின் விளக்கம்]

முனிவர் மெதுவாக சொன்னார்:

“இளவேந்தனும், நலமொழியும், வேல்முரசுவும்
சத்தியத்திற்காக வாழ்ந்தவர்கள்.
ஆனால் அவர்களை வளைத்துக் காட்டும் நிழல்கள்
வெளியிலிருந்தே வந்தன.
உண்மையைச் சிதைக்க கதி இல்லாதவர்கள்
நம்மவர்களை சந்தேகத்திற்குள்ளாக்கினர்.”

அரிமா ஆழ்ந்து கேட்டான்:
“அப்படியென்றால் அந்த நிழல் யாரு?”
முனிவர் கண்களை மூடிக் கொண்டு,
அவர்களது எதிர்காலத்தை நோக்கிப் பார்வை வைத்தார்.

“அந்த நிழல் இன்னும் இருக்கிறான்.
ஆனால் உங்கள் மூவரின் ஒற்றுமையே
இந்த முறை அவரை தோற்கடிக்கும்.”

ஆனந்த், தசமுகன், அரிமா
மூவரும் ஒரு மாதிரியான சபதத்துடன் பார்வையை
மையப்படுத்தினார்கள்.

அத்தியாயம் 10
அழைக்கப்பட்ட போர்

மூவரும் அமைதியாக நின்றார்கள்.
முனிவரின் வார்த்தைகள் இன்னும் அவர்களின்
உள்ளத்தில் அதிர்ந்துகொண்டிருந்தன.
"நீங்கள் வீழ்ந்த மண்ணே, இப்போது மீண்டும் உங்களை
அழைக்கிறது."

அந்த மண்ணின் மேல் தவழ்ந்த காற்று,
ஒரு காலத்தின் சுவாசத்தைப் போல அடித்தது.
தசமுகன் வாளின் பிடியை இறுக்கினான்.
அரிமா விழிக்குள் தீக்கிளை பட்டது.
ஆனந்தின் மனதுள் ஒரு பேரழைப்பு எழுந்தது.

வெறுமையாக ஒரு வாசல் திறக்கப்படவில்லை...
ஒரு காலம், ஒரு சத்தியம், ஒரு சாம்ராஜ்யத்தின் அழைப்பு
அது.

வெண்மயமான பாறை நகர,
ஒரு வாசல் வெளிச்சத்தோடு தெரிய வந்தது.
அது இரண்டாம் வாசல்.

முனிவர் மெதுவாக நடந்துவர,
அவர்கள் கண்களில் நேரடியாக பார்த்தார்.

“நீங்கள் இப்போது வெறும் மூன்று மனிதர்கள் இல்லை.
ஆனந்த்... நீ மன்னர்.
தசமுகன்... நீ ஒரு சிற்றரசு.
அரிமா... நீ ஒரு படைத்தளபதி.
உங்கள் மூவரின் இணைப்பு தான்,
பழைய சாம்ராஜ்யத்தை மீட்டெடுக்கப் போகிறது.”

தசமுகன்:
“ஆனால் அந்த சாம்ராஜ்யம் எப்போ வீழ்ந்தது? யாரால?”
முனிவர்:

“அது ஒரு நிழலின் செயலால்.
ஒரு நபர் மட்டும் அல்ல –
அவரது வம்சம் தான் இந்த சாம்ராஜ்யத்தை
ஏமாற்றத்துடன் பிடித்தது.”

அரிமா:
“அவங்க இன்னும் ஆட்சி செய்றாங்களா?”
முனிவர்:

“ஆம்.
அவர்கள் பெயர்கள் மாறியிருக்கலாம்.
ஆனால் சாம்ராஜ்யத்தின் அந்த பரம்பரை இன்னும்
மக்களின் நம்பிக்கையை சூறையாடிக்கொண்டே
இருக்கு.”

ஆனந்த் மௌனமாயிருந்தான்.
அவன் மனதில் ஒரு சத்தம் சுழன்றது:
“நான் வீழ்ந்த மண்ணுக்கே
திரும்பிவந்திருக்கிறேன்...
அது என்னை அழைத்திருக்கு...
நான் சென்று நீதி கொண்டுவரவேண்டும்.”

வாசல் மெதுவாக திறந்தது.
ஒரே ஒலி... மூவரின் உள்ளங்களையும் கலங்கச்
செய்தது.
அந்த ஒலியில் போரின் கூவல் இருந்தது,
பழைய உயிர்களின் சுமை இருந்தது.

அவர்கள் மூவரும் அருகில் நகர,
முனிவர் கூறினார்:

“இந்த வாசல் உங்கள் முன்னாள் வாழ்க்கையின்
முடிவைக் கொண்டுவந்தது.
இப்போது அது உங்களின் செயலை ஆரம்பிக்க
அழைக்கிறது.”

தசமுகன்:
“இந்த முறை நம்மால் முடியும்...”
அரிமா:
“ஓர் உந்தல், ஓர் உண்மை, ஓர் ரத்தத்தோட...”
ஆனந்த்:
“இந்த முறை, நம்மை யாராலும் மாற முடியாது.”

அவர்கள் மூவரும்
வாசலுக்குள் கால் வைத்தார்கள்.
அந்த கதவின் பின்னே ஒரு புதிய வரலாறு எழுந்தது.
அவர்கள் முன்னே போன பாதை
வாழ்க்கையின் அழைப்பு அல்ல...
போருக்கான அழைப்பு தான்.

அத்தியாயம் 11
வம்சத்தின் நிழல்

தூசி படர்ந்த கொடிமரங்கள்,
முதிர்ந்த அரண்மனைகள்,
மக்கள் மத்தியில் தூண்டப்பட்ட அமைதி –
அதில் ஒளிந்திருந்தது மறைக்கப்பட்ட வரலாற்றின் சத்தமற்ற கூச்சல்.

சரிதான நகரத்தின் நடுவே
ஒரு கோட்டையாக சாய்ந்த சாம்ராஜ்யம்,
இன்றும் அவ்வளவுதான் திமிரோடு உயிர் வாழ்ந்தது.

அதன் முதுகுப் பக்கத்தில் –
முன்னொரு மன்னனின் தோல்வியால் உருவான வம்சம்,
தங்கள் பெயரைத் திருப்பிச் சொன்னும்,
மக்களின் நம்பிக்கையை தங்கள் பக்கம் மாறச் செய்தும்,
ஆட்சியைக் காத்துக் கொண்டிருந்தது.

வழிவழியாக கதைகளைக் கிளப்பிய அந்த வம்சம்,
"பாரிவர்மன் ஒரு இறங்கி விழுந்த மன்னன்!" என நம்பவைத்தது.
புரியாத மாயையின் பின்னணியில்,
படங்கள் வரைந்தது போல,
அந்த வம்சத்தின் வாரிசுகள் –
ஒரே மரபில் பல தலைகளாக மக்களுக்கு பரிமாறப்பட்டிருந்தார்கள்.
போர்க்களம் இல்லை.
ஆனாலும் பழைய வீரர்களின் நினைவுகள் கூட இங்கே
புறக்கணிக்கப்பட்டன.
வீரச்சாவுக்கு இடமில்லை.
வெறும் உருவழகு, புனையப்பட்ட பொய் வரலாறு.
மக்கள் கேட்டதையும், பார்த்ததையும் நம்பினார்கள்.
பாரிவர்மனின் பேரழிவு குறித்து மறு கேள்வியே இல்லை.
அது தான் அவர்களுக்கு செயல்படும் சத்தியம்.

இந்த நேரமே —
இரண்டாம் வாசல் திறக்கப்பட்டதன் காரணம்.
அரிமா அதை கூறினான்:
“உண்மை மறைக்கப்படுவதில்லை...
அது ஒரு நாள் சுவரில் எழுதப்பட்ட ரத்தம் போல திரும்ப வரும்.”
தசமுகன் மூடிய கண்ணோடு சொன்னான்:
“அந்த நாள் வந்துருச்சு.”
ஆனந்த் மௌனமாக தலைநிமிர்ந்தான்.
அவனுடைய விழியில் ஒரு மன்னனின் தீர்மை தெரிந்தது.
“இந்த நிலத்தை மீட்க நாம இன்னும் ஆயத்தமா இல்ல.
ஆனா...
இந்த முறை நம்மை யாராலும் தடுக்க முடியாது.”

அத்தியாயம் 12
மீளும் அழைப்பு

புயல் மறைந்திருந்த காடு போல,
அந்த இடம் மீண்டும் அமைதியைத் தாங்கியது.
இரண்டாம் வாசல் பின்வாங்கியது,
பாறையில் மறைந்து, காற்றில் ஒளிந்தது.

ஆனந்த், தசமுகன், அரிமா
முன்னொரு காலத்தின் கனவிலிருந்து
விழுந்ததுபோல்,
மீண்டும் நிகழ்காலத்திற்கு வந்திருந்தார்கள்.

அவர்களது கண்களில்
வெறுமை இல்லை.
நம்பிக்கையும் இல்லை.
ஒரே ஒன்று இருந்தது
தெளிவான நோக்கம்.

அந்த இடத்திலிருந்தே சில அடி தொலைவில்
மூன்று பேர் காத்திருந்தார்கள்.

இளங்கோ – ஆனந்த்டன் சிநேகிதன்
சந்திரன் – ஆழமான பார்வை கொண்ட சின்ன
அமைதிப் புயல்
அந்து – ஆனந்தின் தம்பி; கோபத்திலும் கோலமுமாக
ஒளிந்திருக்கும் ஒளி

அவங்களைக் கண்ட கணமே
ஆனந்தின் உள்ளம் பரவசத்தில் அதிர்ந்தது.
தசமுகன், அரிமா
அவர்களது முகங்களை பார்த்தபோது
பழைய சாயல்கள் ஒளித்தெழுந்தன.

முன்னொரு வாழ்க்கையின் மறைந்த முகங்கள்
தீண்டாமல் மனதை வருடியது.

அரிமா மெதுவாக நகர்ந்து,
இளங்கோவின் கண்களை நேராக பார்த்தான்.
அந்த பார்வை
இளவேந்தனின் பார்வை.

தசமுகன், சந்திரனிடம் கை நிமிர்ந்தான்.
அவனது அழுத்தம்
நலமொழியின் வார்த்தைகளுடன் கூடியது.

ஆனந்த் அந்சை அணைத்தான்.
அந்த அணைப்பு
முரசின் ஒலி போலவே உரைத்தது:

“நீங்க எங்களை தேடி வந்தீங்களா?” – அந்து
“இல்ல… நீங்கள்தான் எங்களை தேடி வந்தீங்க.” –
ஆனந்த்

அந்த நிமிஷத்தில்,
ஆறு உயிர்களும் ஒரே இயக்கத்தில் இருந்தன.
ஒரே நோக்கத்திற்கான அறுதிச்சொல் அது.

தசமுகன்:
“மீண்டும் சேர்ந்து நாம போகப்போறோம்.
நம்மை வீழ்த்திய அந்த வம்சத்தை எதிர்த்து…”

அரிமா:
“இந்த முறை… போருக்கே நாம சத்யமாக
இருக்கப்போகிறோம்.”

இளங்கோ, சந்திரன், அந்து –
அவர்கள் மௌனமாக தலைநிமிர்ந்தார்கள்.
தங்கள் உணர்வும், இரத்தமும் ஒத்திசைந்து பாய்ந்தது.

அந்த தருணத்தில்
மண்ணுக்குள் மறைந்திருந்த இரண்டாம் வாசல்,
மெல்ல மூடியது.
பழைய கனவுகளுடன் கதவை மூடிக் கொண்டது.

ஆனந்த் மெல்ல சொன்னான்:

“வாசல் மூடுறது முடிவுக்காக இல்ல…
மூன்றாம் வாசலுக்கான வழி திறக்கிறதுக்காக.”

மக்கள், நாட்டும், சத்தியமும் மீட்க வேண்டிய நேரம்
வரப்போகிறது.
அந்த நேரம் தான்…
மூன்றாம் வாசல் திறக்கப்பட வேண்டிய நேரம்.

அத்தியாயம் 13
உண்மையின் வெளிச்சம் (விரிவான பதிப்பு)

**மூன்று நாட்கள் அமைதியாகச் சென்றுவிட்டன.
ஆனந்த், தசமுகன், அரிமா – மூவரும்,
மணிக்கு மணிக்குள் பழைய நிழல்களிலிருந்து
திரும்பியவர்கள்.
ஆனால் அவர்கள் உள்ளம் மட்டும் இன்னும் கடந்த
காலத்தில்தான் இருந்தது.**

**அந்த ஒரு மாலை நேரத்தில்,
அவர்கள் மூவரும் சந்தித்தனர்:
இளங்கோ, சந்திரன், மற்றும் அந்தோ.**

**மூவரும் சந்திக்கக்கூடிய இடம் சாதாரணம்.
ஆனால் அங்கு நடப்பது சாதாரணமல்ல.**

**ஆனந்த் மெதுவாக ஆரம்பித்தான்:
"நீங்களே நம்ம வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்வீங்கன்னு நம்பி
தான் சொல்ல வர்றோம்..."**

**அவன் கதையை சொல்ல ஆரம்பித்தான்.
ஓலைச்சுவடியின் ஒளிரும் அழைப்பில்
அவன் உணர்ந்த பதட்டம்,
மீண்டும் அந்த இரண்டாம் வாசல் திறந்திருக்கும் தருணம்,
பார்த்த கணத்தில் வந்த deja vu,
அவை எல்லாம் வார்த்தைகளாக வழிந்தன.
தசமுகன் தொடர்ந்தான்:**

**> "நான் ஒருபோதும் கேள்வி கேட்காம என்னை உள்நோக்கி
வளர்த்தவங்க தான்...
ஆனா என் கனவுகளும், எண்ணங்களும்... இது தான் என் இடம்
இல்லனா யாரோ வேற ஒருவர் மாதிரி...
ஒரு நாள் அந்த வாசல் திறந்ததும், நான் யாருன்னு புரிஞ்சது."
அவன் மூடிய பார்வையில்
தீக்குளித்த உண்மை தெரிந்தது.**

**அரிமா பார்வை கீழே வைத்து சொன்னான்:
> "நான் ஒரு குரு. ஆனா அந்த முன்னொரு வாழ்க்கையில்...
நான் ஒரு படைத்தளபதி.
அந்த மன்னனுக்கான நிழல்.
பலத்தோடு நடந்த உத்தியோகபூர்வம்...
ஆனா அதை வஞ்சகத்தால் அழித்தார்கள்."**

அவன் பேச்சில் கண்ணீரும், கர்வமும் கலந்து
இருந்தது.

அப்போது சந்திரன் சற்று பதறியபடி கேட்டான்:

> “அப்போ நாங்க… நாங்க யாரு?”

ஆனந்த் புன்முறுவலுடன் சொன்னான்:

> “நீங்கள் எங்கள் துணைதளபதிகள்…
முன்னோர் வாழ்க்கையில் நாங்கள் நம்பிக்கையுடன்
வைத்த முக்கிய வீரர்கள்.”

அந்து வியப்புடன் சொன்னான்:

> “அது நம்ம வாத்தியார் கனவுல சொன்னதுக்கு
பொருள் கிடைக்குது…
ஒரு காலத்துல நாம எல்லாம் வீரர்களா
இருந்தோம்னு சொன்னாங்க…”

அரிமா மெதுவாக முன்னே வந்தான்:

> “நீங்களே — இளவேந்தன், நலமொழி, முரசு…
இன்னும் மறுபிறவியாய் பிறந்துள்ள வீரர்கள்…
இந்த உலகம் மறந்தவர்களா இருந்தாலும்,
மண் உங்களை மறக்கல.”

அந்த வார்த்தைகள் எதிரொலிக்க,
இளங்கோ எழுந்து நின்றான்.
அவனுடைய பார்வை உறுதி வாய்ந்தது.

> “மூன்றாம் வாசல் திறக்கிறது…
அந்த தருணம் வந்ததும், நாங்கள் தயாராக
இருப்போம்.”

அந்த சந்திப்பு ஒரு சத்தியமாக மாறியது.
மறுபிறவி வீரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள்.
பழைய சாம்ராஜ்யத்தின் சத்தம்,
இப்போது உயிரில் வீச ஆரம்பித்தது.

அத்தியாயம் 14
தளபதியின் பயிற்சி

வானம் சூரியனைக் காணாத பசுமை நிறம்.
அந்த பகல், வழக்கமானது அல்ல.
ஆறு நிழல்கள்,
ஒரே நேரத்தில் ஒரு இலக்கை நோக்கி பயணிக்கின்றன.

அரிமா சொல்கிறான்:

> "நம் முன்னோர் வாளை கையில் எடுத்ததாலே வீரர்
ஆகவில்லை.
உணர்வை நெஞ்சில் சுமந்தால் தான் வீரன் ஆக முடியும்."
அவன் ஒரு நிலத்தை தேர்ந்தெடுக்கிறான்.
அங்கு தினமும் முற்றிலும் மௌனமாக பயிற்சி
நடக்கிறது.

முதலில் கைவாள்கள்.
அரிமா சொல்லிக்கொடுப்பது போல:
“வாளை தூக்கும் விதம் உயிரோட இணைந்திருக்கணும்.”

தசமுகன் அதைப் பார்த்ததும்,
தன்னுடைய உடல் தானாகவே நகர்ந்தது.
அவன் எதிர்பார்க்காத அளவுக்கு கூர்மையான
பாய்ச்சல்கள் செய்கிறான்.

அரிமா ஆச்சரியப்படுகிறான்.

> “இவன் முன்னொரு போரில் ஒரு வீரனல்ல...
ஒரு தீயில் வெந்த, கழுகு போல போராடியவன்.”

ஆனந்த் வியப்புடன் தன்னை பார்ப்பதையும் மறக்கிறான்.

சந்திரன் சப்தமின்றி கண்கள் மூடிக் கொண்டான்.
அவனது உள்ளம் வாளின் ஒலியைக் கேட்க முயல்கிறது.

அந்து புண்ணியமான தீவிரத்துடன்,
குதிரை வழிப்படுத்தும் பயிற்சியில் ஈடுபடுகிறான்.

> "போர் என்பது மனிதனோடு மட்டும் அல்ல...
உயிர் வாழும் எல்லா சக்திகளோடும் ஓர் ஒத்திசைவு."
அந்த மாலையில்,
முற்றத்தில் இளம் தீக்குச்சி ஒன்று.
அதன் அடுக்கில் ஆறுபேர் வட்டமிட்டு அமர்ந்தனர்.

தசமுகன் மனதின் குழப்பத்தை சொல்கிறான்:

> **“நான் போராடுறேன்...**
> **ஆனா யாரோ என்ன வழிநடத்துறாங்க போல இருக்குறதே...**
> **உண்மையிலே என்னால போருக்கான ரீதிகள் இன்னும் புரியலை.”**

அரிமா அதே புன்னகையுடன் சொல்கிறான்:

> **“நீ சரியான கேள்வி கேட்டாய்.**
> **போராளியாக மாறும் போது மட்டும் தான்**
> **போருக்கு எதிர்ப்பதற்கான உண்மை தெரியும்.”**

ஆனந்த் பேசுகிறான்:

> **“நம்ம பயணமும் போரும் ஒன்றே.**
> **நம்மை எந்தப் பாதை அழைத்தாலும்,**
> **நம்ம மனசு மட்டும் உறுதியாக இருக்கணும்.”**

அந்தோ சொல்கிறான்:

> **“நமக்குள்ள ஒவ்வொருவரும் வித்தியாசமான சிந்தனை கொண்டு இருப்போம்...**
> **ஆனா அந்த வித்தியாசம் தான் நம்ம பலம்.**

சந்திரன் அமைதியாய் கேட்கிறான்:

> **“போர் வெல்லுதுன்னா...**
> **யாரும் வெறுப்பில்லாம வெல்ல முடியுமா?”**

அரிமா பார்வையில்தான் பதில்:

> **“வெற்றி எப்போதும் அழிவில் இல்லை.**
> **சில நேரம், உண்மையை நிலைநாட்டுவதில் தான் இருக்கிறது.**

அந்த மாலை நேரம் போர் குறித்து மட்டுமல்ல...
மனதையும் வாளாக மாற்றுவதற்கான பயிற்சியாக மாறியது.

அன்று முதல்,
போர் என்பது இரத்தமல்ல —
அது தீர்மானம், உண்மை, ஒருமைப்பாடு.

அத்தியாயம் 15
மூன்றாம் வாசலின் நிழலில்

பத்து ஆண்டுகள் கடந்தன.
போரின் பயிற்சியில் ஒவ்வொரு நாளும்,
ஒரு புதிய பகைமையைத் தாக்கும் முயற்சியாக
மாறியது.

தசமுகன், இளைய வயதிலேயே வாளின் வழியில்
திகழும் வீரனாக வளர்ந்தான்.
அவன் வழிபடுகிற போர் கலை —
தனது நிழலைக்கூட வெல்லும் துணிச்சல்
கொண்டது.

சந்திரன், யோசனைக்கு முன்பே முடிவை காணும்
வீரமனிதன்.
அவனது வியூகத் திறன், நூற்றாண்டுகள் பழைய
தளபதிகளைக் காணவைக்கின்றது.

ஆனந்த், அமைதிக்குள்ள இருக்கிற தாக்கம்.
தலைமைக்குரிய தன்மை அவன் ஒரே பார்வையில்
தெரிகிறது.

இளங்கோ, எதையும் உணர்ந்தபடி
செயல்படுகிறவன்.
அவனது உள்ளக சக்தி, போருக்கு முன்னோட்டம்
அளிக்கிறது.

அந்து, தனிமையில் பயணிக்கும்
போர்க்குதிரையை அழைத்துச் சேர்க்கும்
நம்பிக்கை.
அவன் உயிரோடு பேசும் போர் வீரன்.

இந்த ஆறு பேருக்கும் பயிற்சி அளித்தவர் —
அரிமா, காலத்தின் தளபதி,
வீரத்தின் விளக்கத்தோடு வாளை கற்றுத்
தந்தவன்.

அந்த ஒரு நாள் மாலை,
வானம் சிவந்து கொண்டிருந்தது.
மண்ணின் அடியில் ஓர் அதிர்வு.
பசுமை வெளிக்குள் ஒரு ஒளிக்கதிர் வீசியது.
தசமுகன் திடீரென நின்றான்.
அவன் கூறினான்:

"நம்ம பயணத்தின் முடிவல்ல இது...
மூன்றாம் வாசல் திறக்கப்போகுது."

அந்த சொற்கள் அவர்கள் ஆறுபேரும் மௌனமாக
எதிர்கொண்டார்கள்.
தங்களது பயிற்சி இனி நிறைவு.
அந்த அறிகுறி... அது ஒரு அழைப்பு.

வெகு தூரத்திலிருந்து ஓர் இசைபோன்ற ஒலி.
அது வாள்களின் ஒலி அல்ல...
நினைவுகளின் திறப்புகழ்.

அரிமா மெதுவாக சொல்கிறான்:

> “இது தான் மூன்றாம் வாசலின் சுவடு...
இதுவரை இருந்தது பயிற்சி.
இனி வரப்போகிறது நம்ம வரலாறு.”

மூன்றாம் வாசல் மெதுவாக ஒளிர ஆரம்பிக்கிறது.
காலத்தின் கதவு திறக்கிறது...
பாதை அழைக்கிறது...
பாகம் 2 முடிகிறது.
பாகம் 3 – மூன்றாம் வாசல்...
இதோ ஒரு புதிய யுத்தத்தின் ஆரம்பம்!

முடிவுரை

ஒவ்வொரு கதவுக்கும் அதன் இருபுறமும்
உண்மை உள்ளது.
ஆனால் அந்த இரு உண்மைகளையும் பார்க்கும்
திறமை,
ஒருவருக்குள் மட்டும் பிறக்கிறது — அந்த ஒருவர்
தான் வீரன்.

இந்த “இரண்டாம் வாசல்” என்பது ஒரு
காலபயணத்தின் நீண்ட நடை.
இது முடிவல்ல —
மூன்றாம் வாசலின் துடிப்பான நுழைவு.

ஆனந்தும், தசமுகனும், அரிமாவும்
ஒரு போரை கண்ணால காணவில்லை —
ஆனால் அதன் பாதிப்புகளை வாழ்ந்தார்கள்.

அவர்கள் நினைத்தது போல் நடக்கவில்லை,
ஆனால் உணர்ந்தது போல் உண்மை கிடைத்தது.

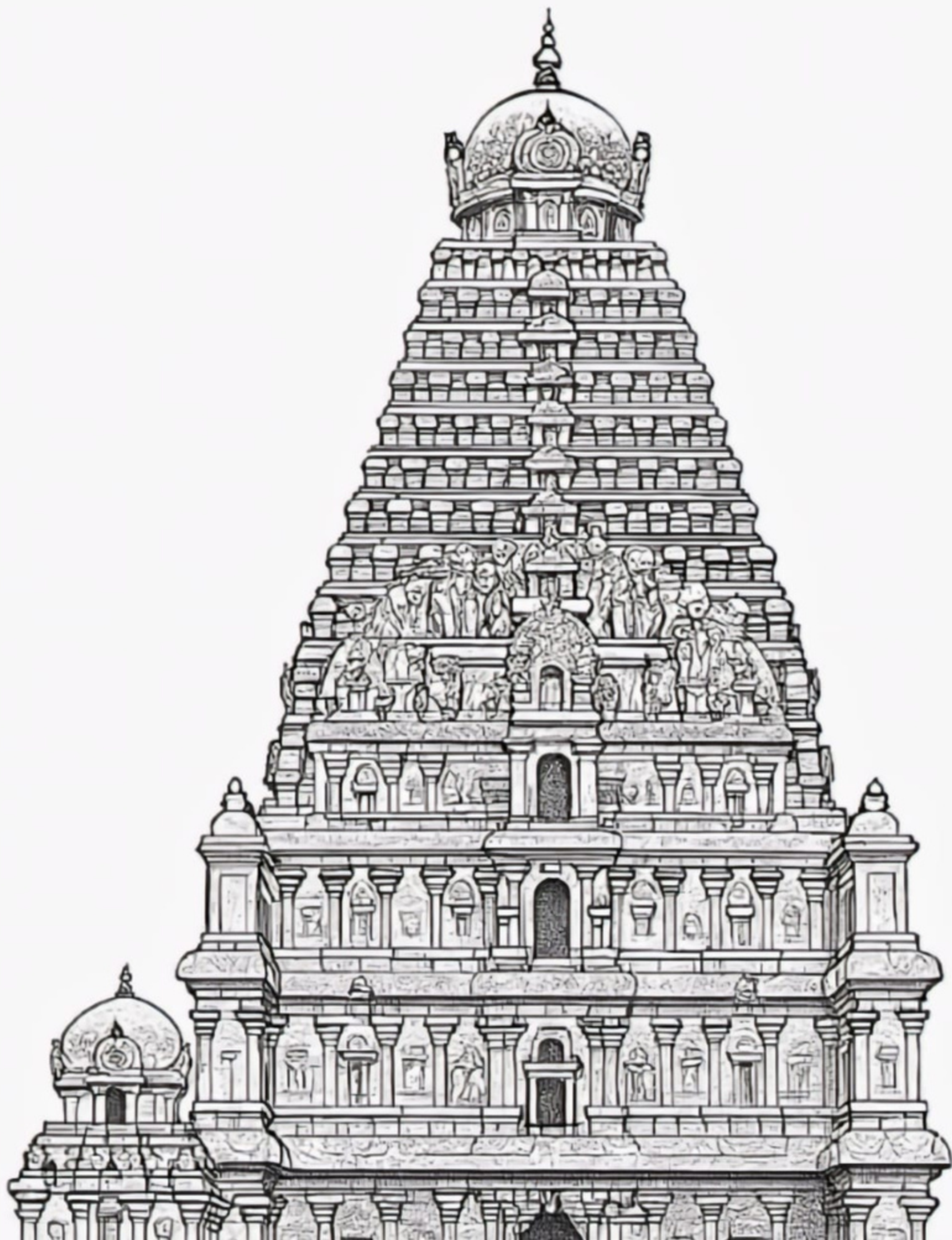
மூன்று மறைந்த வீரர்களின் மறுபிறவியைக்
கண்ட பிறகு,
அவர்கள் அறிந்தது —
இழந்ததை மீட்பதே மன்னனின் கடமையென்றும்,
மறந்ததை நினைவுபடுத்துவதே வீரத்தின்
இலக்கெனும்.

இந்த பாகம் ஒரு தேடல்.
முன்னோரின் இருட்டைப் பற்றி ஒளியோடு பேசும்
ஒரு முயற்சி.
அடுத்த பாகம் —
அந்த ஒளியை வாளாக்கி, வார்த்தையை
வில்லாக்கி
நெடுந்தொலை போருக்கு செல்லும் துணிச்சல்.

மூன்றாம் வாசல் திறக்கப்போகிறது.
மண், குருதி, உண்மை —
இதற்காக ஆறு பேர் தயாராகிறார்கள்.

காலத்தின் கதவுகள்...
இன்னும் ஓர் அதிர்வுடன் திறக்கப்பட உள்ளது.

வருவீசை புனலை கற்றை சிறை போல்
ஒருவன் தாங்கிய பெருமை

காலத்தில் கதவு

மறுபடியும் திறக்கப்படுகிறது...

ஒரு தவறு, ஒரு விடயம், ஒரு
உண்மை நம் கண்களுக்கு
தெரியாமல் கடந்து போனது.
அந்த கதவின் அப்புறம் என்ன
இருக்கிறது என்பதை அறிய
புதிய பயணம் ஆரம்பமாகிறது.

மறைந்த யுகமும், மறுக்கப்பட்ட
வரலாறும், பிழைத்திருக்கும்
மனிதர்களும்
மீண்டும் ஒருமுறை உலகத்தை
சுழற்றும்.

இது ஒரு யுகப்பெயர்ச்சியின்
தொடக்கம் இது

இரண்டாம் வாசல்